

anda." Nenda se, kel otsekohhest meelt on, omma
süüd tundma ning tunnistama, pea küll ärramoistab,
mikspärast tedda karistakse, ja õnneks temmale,
kui sest parrandamist püab. Parrandamisjeks joudis
ka Lisole se uus põlli, mis sest aiaast kätte tulli, kui
kuninga proua kehrajaks olli sanud; tõteggeminne,
mis enne ennamist wasta meelt olli, joudis nüüd
temmale rõmuks, ja üllepea olli temma, endise wasto
arwata, head ossa tõssemaks lainud, mitte ükspäi-
nis tõ jure, waid ka hinge pärast püdis temma
hoolt kanda ja kartis Jummalat, auustades. —
Mitme aia pärast sai Liso ka ommast emmast san-
numed kätte. Emma küll ep olnud nenda terwisse
jures kui enne, agga rõmustas rahwa juust kuuldes,
et tüttar peab ussin tõteggia, ja kuninga proua
temmaga hästi rahhul ollema. Emma iggatseb tütri
jälle nähha sada, ja annab nou wahhest lubba pal-
luda koio tulla. Liso himmo teggi ammo jo armsa
emma kaela ümber hakkada, liati nüüd et kulis t-d-

da wahhest häddaliise ollewad; küssis sepärast kohhe
üllewatia käest, mis temma küll arwab, kas peaks
kuninga proua lubba andma, et wahhest emma
jure wootraks minna. Üllewatia kostis: Ei usu
minna mitte, et sedda lubba antakse; ep olle weel
pooltki aastat täis, et siin olled, ei tohhi minna ni
pea sinno eest pahwed teha. Mis siis muud kui
kannatada ja lotussest kinnipiddada, ehk Jummal
aitab eddespidi nou korda sata.

Kuninga proua olli üks wägga kallis hingeke;
temma kaswatas omma kulloga paljo waesi lapsi,
tedda isihonettes peti, koliti, ja sedda möda kui tug-
gewamaks said, ka mondasugguse töle juhhatati. Ka
murretseis kuninga proua mitme häddaliise linn-
messile tööd ja leiba kätte, aitis nenda neid toita,
liati kallil aial. Sured honed ollid kehrajaid ja
kuddujaid täis, agga Lisole sai õnneks, et kuningas
isse tedda omma prouale olli kiitnud, tedda juhhatati